

РЕШЕНИЕ

№ 225

гр. Силистра, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Ив. Краева

при участието на секретаря Глория Недева
като разгледа докладваното от Кремена Ив. Краева Гражданско дело № 20233400100228 по описа за 2023 година

ИЩЦИТЕ – Р. Ш. Ю. с ЕГН ***** и М. А. Ю. с ЕГН ***** са претендирали от съда да постанови решение, с което да осъди ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177 да заплати обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в размер от по 150 000 /сто и петдесет хиляди/ лева на всеки от ищите, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, получени като пряка и непосредствена последица от смъртта на техния син Тунджел Р. Ш. при ПТП, както и законната лихва върху тази сумата, считана от 21.03.2023г. - датата, на която е заведена застрахователната претенция по чл.380 от КЗ, до окончателно изплащане на сумата.

В съдебно заседание е прието направено от ищите намаляване на претенциите и производството по делото е прекратено частично, поради частично оттегляне на предявените от М. и Р. Ю. искове за разликата над 70 000 лв. до предявения с исковата молба размер от по 150 000 лв.

В исковата молба се твърди, че 24.11.2018г. в с. Окорш, област Силистра, на кръстовището на ул. Н.Петков с ул. Росица е настъпило ПТП с лек автомобил марка „Мазда“, модел „Примаси“ с рег. №****, управляван от Д. Д. Е., който при движение с несъобразена скорост и без да намали, блъснал странично в лявата част на тялото, намиращият се по средата на пътното платно Тунджел Ш.. В резултат на удара тялото на пострадалия Тунджел Ш. се отделило от уличното платно, автомобилът го понесъл със себе си и след около 7-8 метра паднало на пътя, вляво от платното, в посока към гр. Исперих.

След извършен преглед в болницата в гр. Силистра и направен скенер,

Тунджел Ш. бил транспортиран до МБАЛ „Св. Анна“ в гр. Варна, където въпреки оказаната му медицинска помощ, починал на 28.11.2018г.

Във връзка с настъпилото събитие е водено НОХД, приключило с Присъда №260009 от 12.05.2021г. по НОХД № 307/2020г. на ОС Силистра, влязла в законна сила, с която Д. Д. Е. е признат за виновен за настъпване на процесното ПТП и причиняване по непредпазливост смъртта на Тунджел Ш..

Починалият при злополуката Тунджел Ш. е син на ишците, които изключително тежко понасят неговата загуба. От ранна детска възраст той страдал от епилепсия. Въпреки, че не посещавал училище бил общителен, можел да се грижи сам за себе си, ориентирал се правилно, излизал сам из селото, където всички го познавали. Процесното събитие, довело до смъртта на Тунджел Ш. е причинило на ишците множество мъки, страдания и затруднения в осиротялото семейство на същите.

Към момента на събитието, виновният водач е управлявал лек автомобил марка „Мазда“, модел „Примаси“ с рег. №****, който е имал е валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена със ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, обективирана в застрахователна полица №BG/23/1 1800244823, с период на валидност от 18.08,2018г. до 17.08.2019г.

В тази връзка са отправили претенция до застрахователя - ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, с искане да бъде определено и изплатено дължимото застрахователно обезщетение.

С писмо с изх.№99-2913/02.05.2023г. ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД предложил сключване на извънсъдебно споразумение като обезщетението, което определя е в общ размер на 160 000 /сто и шестдесет хиляди/ лева или по 80 000 /осемдесет хиляди/ лева за всеки един от ишците.

С писмо от 09.05.2023г. ишците уведомили застрахователната компания, че размера на отправените претенции остава непроменен.

В законоустановения срок ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177 е подало отговор на исковата молба, с който оспорва вредите като факт от обективната действителност и като размер. Счита, че вредоносният резултат — смъртта на Тунджел Ш., е съпричинен от неговите действия, в качеството му на пешеходец: пострадалият е стоял спрял по средата на кръстовището при смрачаване, бил е облечен с тъмни сиви дрехи, с поставена качулка на главата, като по този начин е представлявал изключително трудно забележимо препятствие на пътното платно. Освен това, пешеходецът е имал възможност пръв да забележи приближаващия към него автомобил, който е бил с пуснати фарове, и да се отмести от траекторията му на движение. С оглед на изложеното, твърди, че с поведението си пострадалият е съпричинил настъпването на вредоносния резултат като е нарушил разпоредбите на чл. 113, ал. 1, т.1 и т. 2 ЗДвП, както и чл.113, ал. 2 ЗДвП. В условията на евентуалност твърди ищецът се е движил по пътното платно, въпреки

наличието на тротоар, с което е нарушил разпоредбата на чл. 108, ал. 1 ЗДВП. Допълнително сочи, че починалият е страдал от заболявания, които не са му позволявали да се движи сам по улиците. Пострадалият не е бил в състояние в пълна степен да разбира свойството и значението на постъпките си, с оглед което е поел неоправдан риск, спирайки по средата на пътното платно и застрашвайки собствената си безопасност. Изтъква, че с оглед на претърпените от ищците мъка и страдание вследствие на смъртта на техния син, дружеството е заплатило по доброволен ред на М. и Р. Ю. обезщетение в размер на по 80 000 лв. за всеки от тях. Изплатените от „ЗАД ОЗК-Застраховане“ АД суми са справедливи по смисъла на чл. 52 ЗЗД, като същите са съобразени с релевантните за определяне на обезщетението обстоятелствата, както и обстоятелствата, обуславящи съпричиняване на вредите от страна на пострадалия. С оглед неоснователността на главните искове, акцесорният иск за забава също се явява неоснователен.

Конституиран в качеството на трето лице - помагач на ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД виновен за процесното ПТП водач Д. Д. Е., ЕГН ***** депозира писмен отговор, с който изразява становище за неоснователност на исковите претенции. Намира, че при предявяване на исковата претенция не е отразено съпричиняването от страна както на пострадалия, така и претендиращата плащане на обезщетение от причинената смърт на Тунджел Ш. ищца. Пострадалото лице е с определена 100 % необходимост от чужда помощ, като за личен асистент е назначена майка му и следва да се отчете вината и за създалата се ситуация.

Като се запозна с депозирания искова молба, изложените фактически обстоятелства и писмените доказателства, съдът намира следното:

Предявени са искове на основание чл. 432, ал.1 и чл. 429, ал.1 т.1, във вр. ал.3 от КЗ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

По делото се установяват и следствие събраните доказателства не са спорни следните факти – на 24.11.2018г. в с. Окорш, област Силистра, на кръстовището на ул. Н.Петков с ул. Росица е настъпило ПТП с лек автомобил марка „Мазда“, модел „Примаси“ с рег. №****; при така настъпилото ПТП по непредпазливост била причинена смъртта на Тунджел Ш. – син на ищите, намиращ се преди ПТП по средата на пътното платно; с вл. в сила присъда е установена окончателно вината на застрахования от ответника водач на автомобил „марка „Мазда“, модел „Примаси“ с рег. №**** за причинената смърт на Тунджел Ш.; за управлението при ПТП л.а. има сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ с ответника, валидна към датата на събитието; на 21.03.2023г. пред застрахователя е предявена извънсъдебна претенция за изплащане на застрахователно обезщетение; ищите не се съгласили на предложеното от застрахователя извън съдебно споразумение за заплащане на по 80000лв. на всеки от тях; на 30.05.2023г. дружеството е заплатило на двамата ищци обезщетение в размер на по 80000лв.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че по делото е доказано по безспорен начин основанието за възникване на прякото право на

увредените лица по чл. 432, ал. 1 от КЗ срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за справедливо обезщетяване на претърпените при застрахователното събитие страдания по критерия на чл.52 от ЗЗД.

Предвид това на преценка следва да бъдат поставени въпросите по определяне справедливо обезщетение за неблагоприятните последици в морален план в живота на ищците, както и свързаните с наличието или не на съпричиняване на вредоносния резултат по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, който следва да бъде разгледан с оглед приложението на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД.

По делото са ангажирани доказателства за емоционалната връзка между ищците и Тунджел Ш. Мехмед Исмаил Хълми, докато е бил жив, както и за начина, по който и двамата ищци приемат и изживяват внезапната му смърт. Според показанията на св. Бекир Руфат и Байрие Фина, които познават както починалия, така и ищците, се установи, че починалият не е имал собствено семейство и низходящи, живеел в дома на родителите си. Бил болен от епилепсия и прицпно се придвижвал в селото придружен от майка си. Така и приложените по делото документи - Експертно решение № 600/14.03.2017 г. и Експертно решение № 1067/07.04.2014 г., по арг. от които починалият е страдал от епилепсия, детска церебрална парализа и лека степен на умствена изостаналост. Пострадалото лице е с определена 100 % т.н.р. с чужда помощ, като за личен асистент е назначена майка му – при непълно работно време - 4 часа на ден. Според свидетелите членовете на семейството са разчитали един на друг, подкрепяли са се, разбирали се, младежът имал благоприятна семейна среда, както е установено и в заключението по СПЕ. Ищцата се занимавала с Тунджел Ш., с домакинството и градината. Ищецът работил в сферата на строителството и в тази връзка отсъствал от дома за продължителни периоди. И двамата свидетели описват рязка промяна на поведението на семейството след смъртта на младежа – тъгуват, ходят с неведена глава. Тези свидетелски показания се подкрепят и от заключението и обясненията в с. з. на вещото лице по СПЕ, според което следствие процесното ПТП и двамата ищци преживяват симптоми на усложнена скръб, които се изразяват в чувството, че животът е празен. И двамата ищци са в състояние на пост - травматично стресово разстройство. Майката е склонна да се фокусира върху негативната страна от пъстъпващата информация. Тя е тревожна, с ниска самооценка, угрижена, измъчвана от безпокойства. Бащата е с умерено висока депресивна симптоматика, лошо физиологично функциониране и нарушени емоционални реакции. Според експерта, без съмнение ще изпитват болка и ще скърбят до края да дните си.

Принципът за справедливост в чл. 52 от ЗЗД изиска от съда, при определяне размера на обезщетението да съобрази конкретните обстоятелства във връзка с настъпилите вреди, които имат отношение към личността на увреденото лице и съдържанието на връзката от която произтича правото на обезщетение. В случая по отношение на размера на дължимото на ищците обезщетение съдът отчита близките отношения между ищците и починалия Тунджел - родители и дете, момента на настъпване на инцидента (2018 г.), възрастта на починалия към този момент /26 г./, на ищцата М. Ю. /53 г./ и на

ище ца Р. Ю. /54г./ - в работоспособна възраст, семейната общност, внезапност на събитието; преждевременността на настъпилата смърт, предшествана от кратък период на хоспитализация на пострадалия поради получените при ПТП травми, които са се оказали несъвместими с живота; промяната в емоционалното състояние на ищците, в резултат на процесния деликт и причинените им душевни болки, мъка и страдание от внезапната загуба на близък човек, така също и обществените и икономически отношения и застрахователните лимити към момента на настъпилата смърт. В случая починалият при ПТП е бил млад човек, поради което и преждевременната му и внезапна смърт се явява значима травма за всеки от ищците. Силната връзка, която е съществувала между починалия и баща му, не може да бъде омаловажена от факта, че бащата често отсъствал поради ангажираност от дома. Доводите на застрахователя и помагача за "разкъсване" на връзката между двамата не се подкрепя от доказаните факти. Следва да се отчете също така, че по делото не са събрани доказателства, а и липсват твърдения в исковата молба, освен типичните в подобна хипотеза негативни изживявания, ищците да са претърпели и други, специфични болки и страдания, които биха обусловили извод за накърнени нематериални блага в завишен размер. Изложеното в писмени бележки – за отключени при ищците заболявания от психотравменото преживяване след злополучния инцидент, не се базира на медицински документи, а главно на описаното от ищците в интервюто пред експерта психолог, което обаче не представлява самостоятелно доказателствено средство.

Съобразявайки указанията в ППВС № 4/1968 г. и трайната практика на ВКС, общи критерии и установените по делото специфични обстоятелства, релевантни за определяне на справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение, съдът приема, че доколкото неимуществените вреди могат да бъдат обезщетени с паричен еквивалент, изискването за справедливо обезщетяване на ищците ще бъде постигнато с присъждане на обезщетение в размер на 120 000 лв. на всеки от тях.

При окончателното определяне размера на обезщетението следва да бъде взето предвид наличието и степента на съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия.

Според постоянната практика на ВКС за определяне наличието и степента на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на увреденото при ПТП лице е от значение съществуването на причинна връзка между поведението на пострадалия и противоправното поведение на водача на увреждащото моторно - превозно средство, въз основа на която съдът следва да определи обективния принос на всеки от участниците в конкретното ПТП. При преценка поведението на пострадалия решаващият съд следва да има предвид, че съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДВП отговорността на водачите на моторните превозни средства за осигуряване безопасност на движението е завишена спрямо тази на пешеходците, включително чрез законодателно вмененото им задължение за избиране на подходяща скорост на движение на управляваното МПС, която би им позволила спиране при поява на препятствие на пътя, което са могли и са били длъжни да предвидят.

В случая от приетото по делото заключения по САТЕ, както и изслушаните по делото свидетелски показания, съдът прави изводи, че е налице съпричиняване от страна на починалия за настъпване на вредоносния резултат.

Посредством приетата по делото автотехническа експертиза, изготвена от вещото лице инж. Д. Ж., която не е оспорена от страните, се установява, че ПТП е настъпило в населено място - с. Окорш, обл.Сс, в района на кръстовище образувано от ул. „Никола Петков“, ул.“Росица“ и ул. „Стара Планина“, като пострадалият е бил на осевата линия с лице обърнато в посока юг, като лявата страна на тялото му е била в посока центъра на селото. Преди инцидента се е движил по ул. “Росица” към ул. “Никола Петков”. При скорост на движение от около 78 км/ч водачът е задействал спирачната система на автомобила от разстояние от около 33 м. Пътната настилка по ул.“Н.Петков“ била суха, едрозърнест гладък асфалт, без повреди и неравности по него, ширината на пътното платно - 8,06 м. В цитирания участък пътното платно е двупосочно с ясна видима непрекъсната разделителна линия. Пострадалият пешеходец е бил в района на кръстовището на което няма пешеходна пътека за пресичане; не е бил на мисленото продължение на тротоарите намиращи се на двете улици. При конкретните пътни условия на настъпване на ПТП водачът на лекия автомобил е имал техническа възможност да възприеме намиращият се на пътното платно пешеходец от разстояние по-голямо от дължината на осветения участък от късите светлини. Според експерта, причина за настъпване на ПТП са и в липсата на реакция от страна на водача на този прав пътен асфалтов участък при наличието на пешеходец в кръстовището и местоположението и липса на реакция от страна на пострадалия при приближаващият се от лявата му страна автомобил. Разстоянието, при което последният е можел да го възприеме е по-голямо от около 95м.

По делото е разпитан Ш. К. - свидетел на инцидента, който разказва, че е забелязал движението на починалия преди инцидента. Момчето е вървяло по средата на ул. Росица и не е спряло да се огледа като е достигнало на главния път, на ул. Никола Петков. Св.К. видял светлините от фаровете на МПС-то, движещо се по ул.“Н.Петков“ с посока на движение от гр.Дулово към гр.Исперих. Не извикал и не предупредил момчето да се отдръпне от средата на платното за движение, тъй като отстоянието му от него не било малко, а и не го разпознал. Когато колата приближила Т.Ш., намиращ се по средата на пътното платно, блъснала последния в лявата част на тялото му. Преди това от страна на водача на автомобила не бил подаден звуков сигнал. В резултат на осъществения удар Т.Ш. бил отхвърлен на около 10 метра и паднал на пътя в лявото платно в посока към гр.Исперих. Автомобилът продължил движението си в посока към гр.Исперих.

Когато в близост до пешеходците няма пешеходна пътека, те могат да пресичат платното за движение и извън определените за това места, но и в този случай следва да спазват правилата по ал. 1, т. 1, 2 и 4 на чл. 113, ал. 1 ЗДвП. В случая пресичането на пътното платно при нарушаване на правилата за движение на пешеходци, установени в разпоредбата на чл. 113, ал.1, т.1 и

т.2 от ЗДвП, към която препраща и ал.2 – за пресичане на пешеходци в населени места, които са длъжни "преди да навлязат на платното за движение, да се съобразят с разстоянията до приближаващите се пътни превозни средства и с тяхната скорост на движение" и „ да не удължават ненужно пътя и времето за пресичане, както и да не спират без необходимост на платното за движение“, е допринесло за настъпване на вредоносния резултат.

Обстоятелствата, че при конкретните пътни условия на настъпване на произшествието, водачът на лекия автомобил е имал техническа възможност да предотврати настъпването на произшествието чрез спиране преди достигане на мястото на удара, тъй като пострадалият пешеходец се е намирал в неподвижно положение на осевата линия непосредствено преди настъпване на произшествието/ т.е. не е навлязъл внезапно на пътното плътно/ - както изтъква защитата на ищите, не освобождава пешеходците от задължението им да спазват правилата за движение по пътищата.

В случая основна причина за настъпване на произшествието обаче е поведението на водача, който въпреки осъзнаването, че се движи в населено място, въпреки осъзнаването, че трябва да се съобразява с ограниченията и условията на пътя, е управлявал моторното превозно средство преди ПТП със скорост 77,90 км/ч, която е привишавала с почти 30 км/ч, разрешената за този пътен участък, поради което и сам се е поставил в невъзможност да реагира на създадалата се ситуация. Нещо повече, по данни от делото водачът не е подал никакъв звуков сигнал преди настъпването на сблъсъка, след което е избягал от местопроизшествието.

Доколкото преимуществено за настъпването на ПТП вина има Е., който е нарушил задълженията си, регламентирани в чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като се има предвид и това, че вменената отговорност на водачите на МПС за осигуряване безопасността на движението е значително завишена спрямо тази на останалите участници в движението, съдът определя съпричиняване от страна на пострадалото лице в размер на 10%.

Изследване на възражението на третото лице помагач и ответника за съпричиняване от страна на ищите е безпредметно, доколкото дори да бъде установено, че починалият изобщо не е следвало да бъде оставян да се движи сам по по улицата, то това няма да доведе до допълнителна степен на съпричиняване на вредоносния резултат / чл. 51, ал.2 ЗЗД/, и т.к. това би било свързано със същото събитие.

Въз основа на изложените съображения се налага изводът, че при приетото съотношение на съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия и определеното обезщетение за неимуществени вреди по 120 000 лв. на всеки ищец обезщетението следва да бъде намалено с размера на приетото съпричиняване, т. е. с 10%. От дължимото обезщетение по 108 000 лв. на всеки от ищите следва да бъде приспаднато заплатеното извънсъдебно от ответника обезщетение в размер по 80 000 лв. за всеки ищец. Следователно ответникът трябва да заплати на всеки от ищите обезщетение за причинените им неимуществени вреди в резултат на смъртта на техния син,

настъпила при ПТП, причинено от третото лице помагач Е., на основание чл. 432 КЗ по 28 000 лв. Обезщетенията следва да бъдат присъдени, ведно със законната лихва, считано от уведомяване на ответника - 21.03.2023г. до окончателното изплащане.

По разноските:

В хода на делото проц. представител на ищците потвърди, че преди предявяване на исковите ответното дружество е платило на всеки от тях сума от по 80 000 лв. и с Определение, обективизирано в Протокол № 293/24.11.2023 г. по настоящото дело, поради частично оттегляне на исковите претенции, производството по делото е прекратено за разликата от по 70 000 лв. до по 150 000 лв. за всеки от двамата ищци. Ответникът изрично е поискал присъждане на съдебно – деловодни разноски за прекратената част от производството, а съдът е отказал да се произнесе по искането за присъждането на съдебно-деловодни разноски с подробно изложени в о.с.з. заседание аргументи, че ще вземе отношение по тях с решението.

В конкретния случай последващото оттегляне на исковите следва да бъде приравнено на отхвърляне, тъй като определението, с което се допуска има за последица прекратяването на производството в частта на оттеглената претенция, поради което за тази претенция на ответника на осн. чл. 78, ал. 4 от ГПК се дължат разноски.

Ответникът претендира за направени разноски в общ размер на сумата от 30 570 лв., от която: 10 лв. -държавна такса за издаване на 2 бр. СУ, 60 лв. -депозит свидетели, 500 лв. – депозит за изготвяне на САТЕ и 30 000 лв. заплатено адвокатско възнаграждение с ДДС, съобразно договор за правна защита и съдействие от 05.10.2023 г. Разноски на свидетели не са изплатени понастоящем, поради което и не са дължими на страната. Ищците са направили възражението по чл.78, ал.5 ГПК, което с оглед фактическата и правна сложност на делото е основателно и съдът определя възнаграждение на минималния размер от 10 650лв., увеличен с начислен 20% ДДС, а именно 12 780 лв. за всеки иск.

Предвид това на основание чл.78 ал.3 от ГПК съобразно изхода на спора и основателността на възражението по чл.78, ал.5 ГПК на ищците, то в полза на ответника се определят по компенсация разноски в размер на 21 203.60 лв., които следва да бъдат възложени в тежест на ищците.

С оглед взетото отношение по въпроса за разноските при постановяване на последния приключващ съдебното производство съдебен акт – съдът следва да остави без разглеждане молба по чл.248 ГПК /вх. №3822/29.11.2023г./ за допълване на Определение, обективизирано в Протокол № 294/24.11.2023г., по гр.д.№228/2023г. на ОС - Силистра, с което производството по делото е прекратено.

По делото е представен договор с удостоверение безплатно представителство в хипотеза на чл. 38 ал. 2 от ЗАДв. Предвид това на адв. П. Н. се присъжда сумата от 5130 лв., на осн.38, ал.2, т.2 ЗА - адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство на ищците по

делото.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК застрахователят следва да бъде осъден да заплати по сметка на СОС държавна такса върху уважените искове в размер на 2240 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177 да заплати на Р. Ш. Ю. с ЕГН ***** и М. А. Ю. с ЕГН ***** по 28 000 лв. на всеки от ищите, представляващи останалата част от дължимото обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, получени като пряка и непосредствена последица от смъртта на техния син Тунджел Р. Ш. при ПТП, както и законната лихва върху тази сумата, считана от 21.03.2023г. - датата, на която е заведена застрахователната претенция по чл.380 от КЗ, до окончателно изплащане на сумата, като отхвърля исковете за разликата над 28 000 лв. до претендираните 70 000лв.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177 да заплати на адв. П. Н. сумата от 5130 лв., на осн.38, ал.2, т.2 ЗА - адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство на ищите по делото.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177 да заплати по сметка на Силистренски окръжен съд държавна такса по уважените претенции в размер на 2240 лева.

ОСЪЖДА Р. Ш. Ю. с ЕГН ***** и М. А. Ю. с ЕГН ***** да заплатят на ЗАД „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177 сума от по 10 601, 80 лв. – разноски по гр.д.№228/2023г. на ОС- Силистра.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ молба вх.№3822/29.11.2023г. за допълване, в частта за разноските Определение, обективизирано в Протокол № 294/24.11.2023г., по гр.д.№228/2023г. на ОС – Силистра, с което производството по делото е прекратено частично.

Решението е постановено при участието на Д. Д. Е., ЕГН ***** като трето лице-помагач на страната на ответника.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Силистра: _____